

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1852-09-19)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1852-09-19)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 8. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000004.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn. 19. Sept. 1852.

Min gode Christian!

Dit Brev fra Zürich var mig baade uventet og kiært at læse; thi det sagde mig, »at Du frisk og vel tilmode vilde tiltræde din Schweizervandring næste Dag«. Maatte Du beholde disse to gode og lykkelige Beskaffenheder indtil vi — om det er Forsynets Villie — skulle samles igien. Jeg vil tilføie Ønsket, at Du ved din Hiemkomst maa finde din Fader, som da alt staaer et halvt Aar nærmere Banens Ende, ved den Helbredstilstand, som jeg nyder i disse Dage. — —

Nu i de sidste 14 Dage, og efter din Afreise, har jeg faaet et Slags Passion, som kan hielpe til at fordrive melancholske Stemninger; men som ogsaa let meer end tienligt kunde absorbere mig, og abstrahere mig fra nødvendige Arbeider. Jeg er forfalden til en Ordbogs- eller Ord-Lidenskab. s. 9 Jeg har omsider foresat mig, for Alvor at tage fat paa Redactionen og Udgivelsen af mine Samlinger til et dansk Glossarium, der i saa mangfoldige Aar har henligget. En stor Deel deraf er vel bragt paa Blade, bestemt til at ordnes alfabetaisk til Trykning; men ligesaameget, eller mere, henligger endnu i de oprindelige Excerpter. Det hele kunde endnu meget forøges, men derpaa kan jeg vel ikke tænke meget under Redactionen, undtagen nu og da, naar Leilighed kan gives under det Tidsrum Redactionen vil medtage. Hvad der vil udfordres af Tid og Arbeide for at benytte de Materialier, der synes at ligge paa rede Haand! — mine egne tidligere specielle Glossarier, Ordregistre i Rosenvinges gamle Domme og Stadsretter, enkelte andre Ordsamlinger f. Ex. af Brandt, gamle Ordbøger m. m. Jeg tør ikke tænke dybere derpaa, for ei at svimle og tabe Modet, som nu er vaagnet hos mig. — Men jeg er som sagt med eet bleven ligesom en passioneret Jæger efter Ord, og kan kun med stor Overvindelse beqvemme mig til at opoffre — eller stjæle en Aften bort fra disse Arbeider. Det hele Apparat hertil samler sig nu for det meste i dit Værelse, og paa dit Bord. Der gaaer jeg ned Kl. 8—9, sidder i Ro og Eensomhed til Kl. 11 — betragter undertiden Dante og Raphael, eller Judith i sin grumme, blodtørstige Skiønhed, og tænker paa dig ved at gaae op og ned i din Stue. Desværre bliver dette vel forbi dernede, naar Kulden indfinder sig. Inden den bliver alvorlig, kunde jeg maaskee og lade lægge i om Aftenen. — Imidlertid forsømmes heller ikke ganske Ordbogen, hvis nye Udgave om mueligt skulde begyndes næste Aar, — i Fald det ikke er en alt for dristig Tanke for mig, især under det i flere Henseender skadelige og svækkende Kiøbenhavnsliv. — Kunde jeg ikke gjøre mig Forventning om, hvis den Tid opleves, at faae Hjælp af dig ved Ordbogens Correctur? — —

Imidlertid agter jeg i Morgen i det mindste at begynde de saa længe udsatte Forelæsninger over den svenske Literatur — i Fald nogen vil høre dem. For 4—5 Dage siden havde endnu slet ingen tegnet sig; men Faa ville nu gjøre sig denne Umage forud, endskiøndt man dog vel kan ønske at vide noget om man skal begynde med »vel duo, vel nemo«. —

Jeg vil gaae over til at fortælle dig, at jeg forrige Søndag (i Dag otte Dage) tænkte tidt og meget paa dig, da s. 10 jeg Løvedag Eftermiddag med Deichmanns var taget ud til Lyngby, og med dem Søndag Formiddag (skiøndt i koldt og blæsende Veir) gjorde en meget smuk og interessant Tour til Søllerød-Egnen, der i høi Grad indtog mig. Jeg har eengang i mit Liv været der, maaskee for 16—18 Aar siden, men havde kun svag Erindring derom. Jeg fandt en herlig schweizersk-siællandsk Egn, som ganske tiltalte mig. Vi gik — med nogen Besværlighed for mig — omkring den yndige, dybe, skovkrandsede Øverød-Sø (som jeg troer den kaldes), kom over den høie Bakke, hvorpaa Kirken og Byen ligger — siden bl. a. forbi Suhms Landsted (»Suhms-Minde« læstes over Havestue-Døren). Det seer gammelt, forfaldent, temmelig urørt ud, med en meget tilgroet Have, hvori det ikke var mig mueligt at faae et Indblik til Vinduerne. Imod Gaarden saae Huset saa lidt indbydende ud, som mueligt; heller ikke fandt jeg Beliggenheden meget favorabel. Jeg fortrød siden meget, at jeg ikke gik ind i Huset, eller vendte om for at gjøre det, da Jfru Deichmann foreslog mig dette. Uden Tvivl er Huset temmelig vedligeholdt i sin gamle Stiiil. — Langt mere behagede mig et andet, nærliggende, langt anseeligere Huus, med en Qvistbygning ovenpaa, og en meget stor Have og Park eller Lund, hvor en gammel, resigneret Præst, Pastor Lang, i mangfoldige Aar skal have boet. Lykkelig er han i sin stille Eensomhed, hvor han, naar han ikke vil nyde det øvrige af Egnens Skiønhed, kan have nok af sin vidtløftige Have. Denne Bolig havde noget besynderlig tiltrækkende for mig; men der hørte til, at kunne holde sig et Par gode Heste og en Kudsk, for at communicere med Verden, og det vilde endda blive vanskeligt nok. — —

Der kunde i øvrigt være endeel at fortælle herfra; men Pladsen er nu snart opbrugt. Jeg var i Forgaars paa Comedie, saae Alferne, med en af Jomfruerne Price (den mindst tynde) som Marie. Hun var i Bevægelser og Stillinger, som man kunde vente sig, gracieux — i Declamation svag Begynderinde, og mat imod Fru Heiberg. Der vil Tid til, om hun skal blive paa den Galei. Det værste var, at hele Stykket forekom mig mat, og havde tabt alt for meget, for mig i det mindste, siden jeg sidst saae det. Rosenkilde var bedst, og omtrent uforandret; Phister ubehagelig, og langt mere søgt og coquet i sit Spil, end Rosenkilde. Det Hele forekom mig afbleget. Selv i Wiehe, som Henrik, kunde jeg ikke see, at Rollen havde vundet saameget, s. 11 som Basunen i et eller andet Blad blæste. Det var anden Gang jeg var paa Comedie; første Gang var d. 2. Sept., da Theatret aabnedes med »En Episode« — i 5 Acter! (auctore Juul). En oprørende Profanation af Ewalds Digterminde, og en Prostitution af Theatrets æsthetiske og artistisk-sceniske Bestyrelse, som vel hører til de stærkeste, som er leveret siden 1848. Med Nød, og kun for ikke at gjøre for meget Opsigt, holdt jeg ud til

anden Acts Ende. Det er utroligt, hvad allerede disse indeholde af Taabelighed, Unatur, Flauhed, Vrøvl og den laveste Trivialitet og Prosa; og den eneste og stærkeste Deel heraf falder i Ewalds Lod (Wiehe), der saa godt som ikke forlader Scenen. Fiskerpigen, som har forelsket sig i ham, og strax vil gaae med ham til Præsten, var en Debutantinde, som var kiørt ind i den lange Rolle, og af hvem man til Lykke ikke kunde høre det halve. Pätges var en meget daar lig Sømand eller Fisker; Nielsen var prostitueret ved en Festerolle — en gammel islandsk Student, der med et Par yngre dito besøger Ewald, og omtrent ikke gjør andet, end drikke et Par Glas Viin med ham, og hente en ny Flaske. To Gange udholdt Publicum denne misère, og lod Forfatteren slippe med endeel Hyssen — som der siges. Tredie Gang — sagde man mig i Forgaars — var der i begge Parquetter ikke saa Mange, som kunde fylde 2 Bænke, knap en 30 Personer. Dette er et Argument, som Theater-Directeuren synes at forstaae. Stykket er siden ikke givet. — Maleri-Udstillingen paa Charlottenborg saae jeg endelig for et Par Dage siden. I Mangel af Rum til andet, vil jeg kun sige: 1, at det forbausede mig, i en Masse af 3—400 danske Maleres Arbejder, af meer eller mindre Værd, men hvoriblandt intet skulde være ubetydende, ikke at finde det ringeste Spor af ideal Aand, af religiøs Konst, eller af det sande historiske Maleri i stor Stiil. 2. at det gik mig næsten med Juuls Portraiter, som med Raphaels og hans Madonna, paa sidste Udstilling — at efterat have set disse, eller nogle af dem — som ere de ypperste Mester-Arbejder af Portrait- Maleri, der findes i Danmark, vilde næsten Intet siden smage mig.

Skulde jeg nu fortælle dig noget Comisk, maatte det være Kongens og Fru Danners næved mislykkede Besøg hos Yndlingen Wegener i Archivet. Der blev først sendt Bud imellem 4—5, at det høie Par vilde komme, incognito og allene (saavidt jeg veed) Kl. 6. Wegener spiste hos Stemann; s. 12 hans Pige var gaaet ud; Løberen gik to Gange forgieves; derpaa til Ringberg i Archivet, som heller ikke var hjemme. 3die Gang fandtes Pigen hjemme; Løberen løb til Stemann, Wegener løb fra Bordet med Angst-Sved til Archivet, thi Rasmussen havde Nøglen til en Pult, hvor Nøglerne til Hvælvingen ligge; Ringbergs Pige skulde løbe ud i Sølvgade, men er dertil lidet skikket, hun blev for længe borte, Hr. Secher sendtes efter hende — den utaalmodige Archivar sad paa Gløder; Madam Ringberg maatte hente en Smed, og denne kom virkelig, men kunde ikke faae Pulten dirket op. Nu indfandt sig endelig Rasmussen, men Smedens Dirke havde fornærmet Laasen, den vilde længe ikke lade sig oplukke ved Nøglen; endelig lykkedes det, faa Øieblikke inden Hans Majestæt indfandt sig og derpaa benaadede Archivet og Archivaren med sit Besøg, indtil det blev mørkt. Wegener har i disse Dage faaet Commandeurkorset af Nordstiernen — dog neppe i den Anledning.

Dr. Grønblad (Historikeren) fra Helsingfors (Forf. af den uheldige »Statshvælfning i Danmark 1772«, som gav en stærk Anledning til at jeg skrev om Struensee) er kommen hertil for nogen Tid siden. Han har i Archivet fundet meget vigtige, gamle, ubekjendte Documenter til Finlands Historie under Sturerne og Kong Hans, og vil blive her ind i October for at benytte dem. — —

I Huset er, Gud være lovet, Alt vel. Jeg glæder mig til dit Brev fra Milano. Gud være med dig og bevare dig paa alle Veie. — —

C. M.